

Nacionalizmus a vlastenectvo

Plinio Corrêa de Oliveira

11. septembra 2019 ✚ *Spoločnosť*

Na prvý pohľad sa zdá, že nacionalizmus a vlastenectvo sú synonymá. Tieto pojmy sú však dva póly, dva protiklady a dve nezmieriteľne antagonistické idey. Vlastenectvo vyjadruje pocit vernosti voči ľudu a najmä jeho tradičnej autorite. Je to cnosť blízka synovskej úcte, ktorou deti milujú, ctia svojich rodičov a slúžia im. Slovo „vlastenectvo“ [*patriotizmus*] pochádza zo slova „*pater*“, čo znamená „otec“.

Národ je teda veľká rodina a láska k národu – či vlastenectvo – je veľmi podobné láske k rodinným príslušníkom. Táto láska k rodine nemusí nevyhnutne viesť ku konfliktom s inými rodinami. Láska k rodine je spravidla pokojný, mierumilovný cit. Podobne vlastenectvo nemá vyvolávať vojny, ale budovať srdečné vzťahy medzi národmi, minimálne preto, že ide o typickú katolícku cnosť, ktorá sa zrodila a rozvíjala pod vplyvom Cirkvi.

Naproti tomu nacionalizmus je kolektívne sebeckto, sebazbožňovanie národa, tupá arogancia a brutálne etablovaný spôsob života.

Kým patriotizmus je katolíckeho pôvodu, nacionalizmus je radikálne pohanský. Zatiaľ čo vlastenectvo vedie k priateľskému spolunažívaniu, nacionalizmus vytvára otroctvo. Zatiaľ čo vlastenectvo je vlastné ľudskej prirodzenosti, nacionalizmus je vnútorne neľudský. Vlastenectvo je ovocím kresťanskej lásky, ktorá sa plne rozvinula počas krížových výprav. Nacionalizmus je pomerne nedávnym vynálezom slobodomurárskej konšpirácie posledných dvoch storočí. Jeho vzdialenou príčinou je protestantská pseudo-reformácia, ktorá spustila rozvrat jednoty kresťanských národov.

Ohľadom tejto témy článok Christophera Dantasa sumarizoval myšlienky britského publicistu Reinholda Arisa. Tento publicista postuluje rozumné myšlienky, ale potom pridáva ďalšie, ktoré úplne skresľujú duchovnú a historickú skutočnosť.

Je presvedčený, že nacionalizmus bol chorobou devätnásteho storočia, ktorá vážne ohrozila civilizáciu v dvadsiatom storočí. Tvrdí, že nacionalizmus sa zrodil z Lutherovej revolty. Tieto myšlienky sú rozumné.

Niektoré ďalšie však nie sú pravdivé. Napríklad Reinhold Aris uvádza, že Luther bol iba výrazom a nástrojom hlbokého rozkolu, ktorý už predtým existoval v kresťanskej civilizácii. Toto tvrdenie je to isté, ako keby hovoril, hoci nie explicitne, že Cirkev už zlyhala a Luther bol už len ohlasovateľom tohto latentného úpadku. Navyše publicista za riešenie zla nacionalizmu nepovažuje obnovenie katolíckej jednoty. Podľa neho táto jednota je nedosiahnuteľná a namiesto toho navrhuje zavedenie internacionalistického poriadku založeného na teórii superštátu spájajúceho viacero štátov.

To je zlé a nebezpečné. Po prvé, Luther nebol iba verejným vyjadrením latentného stavu. Luther bol robotníkom pracujúcim na projekte, ktorý bežal už dve storočia počnúc členmi renesančnej temnej Rímskej akadémie, potom Husom, Viklefom, Marsiliom z Padovy, Ockhamom a ďalšími. Tieto osoby vydláždili cestu,

po ktorej šiel Luther. Títo uštedrili kresťanstvu najsilnejšie rany.

Nie je pravda, že za Luthera došlo k vnútornému oslabeniu ducha Cirkvi, pretože to bol skôr verejne vedený vonkajší útok systematicky pripravovaný celé stáročia. Ak teda Cirkev stále nedokáže spojiť všetky národy v jednej Christianitas, nie je to preto, žeby jej chýbala vitalita – stále má rovnakú vitalitu, s akou formovala stredovek. Skutočným dôvodom je pokračovanie tohto, čoraz násilnejšieho, boja vedeného proti Cirkvi. Niet však pochýb, že Cirkev nakoniec zvíťazí.

Čo si máme myslieť o superštáte, ktorý Aris navrhuje ako liek na nacionalizmus? Najlepšie, čo možno o ňom povedať, je, že tento superštát bude telo bez duše a bez súdržnosti, predurčené na rozpadnutie.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/nacionalizmus-a-vlastenectvo/>